

noget vidtbreven, noget doctrinair, men dog hvilende paa en i sig selv correct Tanke. Men paa den anden Side maa jeg tilføie, at jeg allerede dengang ogsaa meget godt saae, at ikke nogen Bevillingsparagraf i de enkelte Love kunde opfylde den Fordring, som er gjort i Grundlovens § 52; der er intet Overflag, den bliver ikke først forelagt Folkethinget, der er ikke Tale om, at den skal forelægges Folkethinget strax, efterat Rigsdagen er sat, kort sagt, alle de karakteristiske Kriterier, som skulle findes ved en Finantslov, kunne ikke paavises ved en saadan Bevillingsparagraf i en Lov. Den er en af de Fictioner, hvorved man hjælper sig i det praktiske Statsliv for at raade Bod paa en eller anden Mislighed, der har vlist sig. Men det viste sig tilslige snart, at denne Fiction foranledigede en Række af Vanskeligheder og meget betænkelige Conflicter mellem Rigsdagens tvende Afdelinger. Den, som har udviklet Bevillingsparagrafens Tanke med den største Skarpsindighed, er den nuværende høitagtede Kultusminister, der dengang som Finantsubvalgets Formand og som Medlem af Folkethinget tog en levende Deel i disse Forhandlinger, og hans System er i sig selv klart, bestemt og tydeligt. Men Systemet har faaet en ganske beshynderlig Udvikling af det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgkreds, der er den meest doctrinaire Statsrets lærde, som jeg nogensinde har truffet paa. Doctrinen, saaledes som den er udviklet af Folkethinget og navnlig af den høitagtede Kultusminister, gaaer ud paa, at Hovedpunktet ved Sagen er, om en Lov har faaet „den for Finantsloven foreskrevne Behandling“, det vil sige, om den er bleven forelagt først i Folkethinget; hvis en Lov, der medfører Udgifter i det løbende eller kommende Finantsaar, først er forelagt Folkethinget, saa kan Regjeringen afholde Udgiften uden Tilslægsbevilling, hvad enten der i Lovens staaer en Bevillingsparagraf eller ikke; naar Lovens derimod først er forelagt i Randsthinget, er Regjeringen først bemyndiget til at gjøre Udgiften, naar der bliver tilføiet Lovens en Bevillingsparagraf, hvilket correctest bør stee i Folkethinget. Det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgkreds har givet denne

Doctrin den Tilføining, at uden Bevillingsparagrafen kan Regjeringen aldeles ikke gjøre Udgiften. Den hele Lære er paa denne Maade systematiseret, men den hviler ikke i noget som helst Punkt paa Grundloven; den er aldeles vilkaarligt stillet op ud af Raisonnements, som kunne have mange tiltrækkende og gode Sider, men i Virkeligheden er den uhjemlet, og den er heller ikke paa nogen Maade anerkendt eller gennemført i Praxis. Vi have en Række af Love, nogle med og nogle uden en Bevillingsparagraf, i nogle Love er den indsat af dette Thing og i andre ikke indsat — kort sagt, der findes den meest brogede Blanding. Det hele System er saa lidet gennemført i Praxis, at vi forleden Dag her i Thinget afgjorde en Lov, som greb ind i dette System, uden at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds engang mærkede, hvorledes det hang sammen dermed; jeg sigter her til Lovens om Fritagelse for Bygningsafgift af visse Post- og Kjølberrum i Kjøbenhavn. Der stod i Lovens sidste Paragraph, at denne Lettelse skulde indtræde den 1ste April 1862, men vi indsatte forleden i Lovens, at den skal gjælde allerede fra 1ste Januar 1862. Herved have vi gjort et Indgreb i Finantsloven for indeværende Aar, og om end dette Indgreb fremtræder som en Indtagtsformindsættelse, er det dog i Virkeligheden ganske det samme som en Udgiftsforøgelse; og det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgkreds burde altsaa have foreslaaet indsat i denne Lov — han kan jo gjøre det endnu til 3die Behandling — en Paragraph, hvorved Regjeringen bemyndiges til for indeværende Finantsaars 4de Kvartal at unblade Oprævelsen af denne Afgift. — Den berettigede Tanke, som ligger til Grund for hele denne Doctrin, jeg her har fremsat, er den, at Grundlovens § 52 hjemler Folkethinget en Fortrinsret ved Finantslovens Behandling i Henseende til Tid. For ret at klare det Spørgsmaal, hvorledes Rigsdagens tvende Afdelinger ere stillede til hinanden i Henseende til Finantslovens Behandling, vilde det være nødvendigt at vende tilbage til den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger, men det vilde vistnok føre alfor vidt, om jeg vilde forsøge herpaa. Jeg skal derfor kun minde de